

Zelfvernietiging

*Wanneer de geestdrift mij teveel wordt,
omdat ze mij onrustig maakt, angstig soms
en zelfs voorkomt, dat ik de slaap vatten kan,
dan, dan verdoof ik haar.
Moe en uitgeteld,
van dat wat het beschouwen wil.
Maken wil. Begrijpen wil. En voelen wil.
Verdoof mijn hoofd, maak het leeg,
neem m'n hartkloppingen weg
en verwijder mijn angsten, opdat ik slapen kan.*

Mijn hoofd wil zo nu en dan overkoken van twijfels en onzekerheden. Van het soort oneindig of incompleet. Ook kan mijn hoofd plots zeer fel ageren tegen al wat hetzelfde bedenkt. Nobel hoor, dat ik zo goed als mogelijk, non-absoluut beschouwen wil, maar de besluiteloosheid die hierop volgt is minder aangenaam. Eén van mijn minder ontwikkelde eigenschappen, want knopen doorhakken, valt mij soms zwaar. Veelal heeft dit betrekking op mijn werken, maar ook in mijn persoonlijke leven wil het soms sluimeren.

Ik eis conceptuele en/of narratieve perfectie, alvorens mijn lichaam iets uitvoeren wil. Niet snel zal ik middels tastbare experimenten tot oplossingen trachten te komen, maar zal eerder nog mijn hoofd erover buigen tot het breekt. De perfectie die ik nastreef laat zich enkel meten, naar de maatstaven welke ikzelf bepaal. De dwang tot volmaaktheid en het niet slagen hierin, is een periodiek verschijnsel wat gepaard gaat met writers-blocks, futloosheid, creatieve leegte en onvervulde eenzaamheid. Dan kruip ik diep in mij. Zoek antwoorden achter iedere verbinding die mijn brein maakt. Denk al denkende mijn haperende radarwerken te kunnen repareren en vergeet mijn alledaagse leven in stand te houden. Dan verval ik in kluizenaarsmodus en zie de eenvoudige uitweg over het hoofd.

Een algehele reset van mijn geest, lijkt dan een voor de hand liggende oplossing. Ofwel is het de makkelijkste weg.

Dan lijkt de zelfvernietiging enige zin te hebben, omdat ik mijn hoofd ledigen wil. Een nieuw begin en blanco gedachten moeten er zorg voor dragen dat ik mijn scheppende tred hervat. Helaas maken fysieke aftakeling en nieuw verworven doch stagnerende overpeinzingen het tegelijkertijd onmogelijk deze hervatting te verwezenlijken, dus volgt op iedere kortstondige zelfvernietiging een genezingsproces, waarna ik fris en fruitig mijn werken oppak en mijn geestdrift weer floreren kan.

Dit behelst slechts de zelfvernietiging welke ik middels externe middelen bewerkstellig, maar wanneer ik vol ben van hetgeen ik maak, vernietig ik mijzelf ook!

Mijn hartstocht kan somtijds een intern destructiemiddel zijn.

Dan slaap ik de helft minder, eet vluchtig en/of ongezonder en sluit ook dan, de buitenwereld buiten. Passie en zelfvernietiging lijken in zo'n geval hand in hand te gaan.

Ondanks deze kennis lijkt ik niet in staat hier een andere invulling aan te geven. Het huishouden, formaliteiten, sociale contacten en lichamelijke verzorging hebben weinig prioriteit, wanneer ik creërende ben. Niets voelt dan zo veilig en warm, als het wereldje in mijn hoofd.

Het is wellicht de zelfvernietigingsromantiek, die mijn onverantwoordelijkheid in dezen negeert en maakt dat ik haar als nevenschade van mijn wil accepteer. Het wordt zelden tot nooit echt dramatisch, al kan ik er zo nu en dan ziek van zijn. Maar ik pas ervoor de zelfvernietiging zover door te drijven dat het mijn leven op het spel zet.

Ik vind desondanks troost in de uiteindelijke eindigheid van mijn bestaan. Niet dat ik het bevorderen wil, maar de opvatting dat het leven maar op één enkele manier eindigen kan, namelijk; middels de dood, omdat het de context van de dood nu eenmaal nodig heeft om als leven gekenmerkt te worden, biedt mij een zekere rationele troost.

De uiterlijke grens ligt besloten in deze bemoedigende gedachte. Mijn onoverkomelijke eindigheid zal zich als het even kan, niet door eigen toedoen in een ver verwijderde toekomst voltrekken. Hierin berust ik, dus kan ik thans met veel plezier verlangen naar ontmoetingen, verlangen naar toekomstige liefde, verlangen naar roem en verlangen naar de eindresultaten van dat wat ik scheppen wil.

Op het laatste na, (daar wil nog wel eens een deadline aan verbonden zijn) kan ik niet inschatten wanneer deze verlangens beantwoord zullen worden. De bijbehorende tijdloosheid, schept een enorme vrijheid en ondanks mijn zwartkijkerij, heb ik altijd wel iets moois om naar uit te kijken. De tussenliggende tijd reserveer ik voor alleenstaande zelfvernietigingsromantiek, omdat ik hierin wegwijnen wil. Een totale overgave zo je wilt.

Heerlijk toch, de onzekerheid van het bestaan. Niets staat vast en iedere poging te veinzen dat dit wel het geval is, zie ik als een volstrekt onnozele bezigheid. Neen, laat mij al dan niet de grilligheid van het leven omarmen, laat mij angstig mijn passies, twijfels & onzekerheden verdoven, en ze gierig benutten waar het kan. Laat mij zekerheden bevechten en laat mij af en toe de toekomst beneveld tegemoet treden.

Laat mij vallen, laat mij opstaan en laat mij bovenal een dwaas zijn.

Immers, het is louter willekeur wat ons bestaan alhier bepaald heeft en laten we vooral niet pretenderen, deze willekeur machtig te zijn.

Niet, dat het niet prachtig kan zijn, want dit spontaan ontstane leven bevat meer zichzelf genererende schoonheid dan menigeen durft te zien en juist hierom dient men voorzichtig om te springen met de zelfvernietiging. Haar overdadige evenknie vernielt de beleving en wanneer deze is uitgeschakeld, verdwijnt de schoonheid.

Waak ervoor, waak erover en pas het eventueel toe, wanneer het hoofd overloopt en geformatteerd dient te worden. Behoudens het gezonde verstand, opdat je herstellen kunt. Pas het niet toe als vluchtmiddel. Escapisme is per definitie destructief! Pas het sowieso niet toe, bij afwezigheid van de behoefte hieraan.

Zelfvernietigingsromantiek is niet voor eenieder weggelegd. Louter de dwaze geesten en de weemoedigen kampen met een wil die haar behoeft. Een wijze les, tevens aan mijzelf gericht, daar ik als geen ander de valstrikken ervan ken.

Ik ben wellicht een dwaas, maar de ontkenning van alledaagse grootschalige dwaasheid is veelal extremer en bovenal destructiever van aard, dan de onschuldige periodieke zelfvernietiging, naar welke ik soms grijpen kan.